

fremSATTE Direktør Bramsen et Forslag om en Forsikring, der var bygget paa Frivillighed. I det Forslag, som behandlede her i Tinget i Fjor, fremsat af den daværende Repræsentant for Frederiksberg m. fl., vil man ganske vist med nogle Ændringer genfinde Direktør Bramsens Forslag i dets Hovedtræk. Læge Sørensen fremkom omtrent samtidig med et Forslag, der for saa vidt stod i nær Berøring med det af Direktør Bramsen fremsatte, som det ogsaa gik ud paa frivillig Forsikring, om end ordnet paa en anden Maade. Jeg skal nu endelig nævne det Forslag, som i 1890 blev fremsat af Berg og Hørup, og som gik ud paa, at Staten skulde yde en vis bestemt Sum til en Alderdomspension med faste Takster. Der skulde i dette Øjemed oprettes en særlig Fond, hvoraf netop disse Udgifter skulde tages. Fonden skulde ifølge Forslaget dannes ved særlige Midler. Som ærede Medlemmer ville kunne erindre, var der ogsaa til dette Forslag subsidiært knyttet Tanken om en Forsikring. Jeg mener altsaa, at den Betingelse er slaaet fast i saa godt som alle de Forslag, der have været fremsatte, naar Talen er om Gennemførelsen af en virkelig rationel Alderdomsunderstøttelse, at den vedkommende selv skulde svare en vis aarlig Præmie eller være engageret gennem Sygekasse eller paa anden Maade vise synlige Tegn paa, at han virkelig tog Sigte paa at ville sikre sin egen Fremtid. Alderdomsunderstøttelsesloven af 1891 tog ikke Sigte paa at bygge paa dette Grundlag. I den tog man helt igennem Sigte paa at benytte Forsørgelsesprincippet som Grundlag. Der-til kan nu være det at sige, ja vel, det kan være, at dette Grundlag maatte anses for bedre end de andre, thi det er ikke absolut givet, at de Grundlag, man under de foregaaende Forhandlinger har ment, vare de bedste, ogsaa virkelig vare det; og at man altsaa ved Gennemførelsen af Alderdomsunderstøttelsesloven kunde have fundet et bedre Grundlag at bygge paa. Imidlertid tror jeg, det har vist sig, at det alligevel ikke har været Tilfældet. Det kom jo allerede meget stærkt frem under Forhandlingerne om Gennemførelsen af denne Lov og under Forhandlingerne om det af Berg og Hørup fremsatte Forslag. Der faldt jo meget haarde Udtalelser fra dem, som vare Ordførere for det Berg-Hørupske Lovforslag, navnlig fra Bergs og Hørups Side og fra det ærede Medlem for Københavns 9de Valgekreds Side. Fra alle Sider betonedes det stærkt, at man ikke ansaa det Grundlag, hvorpaa denne Lov

var bygget, for betryggende hverken for de nydende eller for Samfundet. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa at referere disse gamle Historier, som ville være de allerfleste Medlemmer i frisk Minde, men skal kun sige dette, at efter at Loven nu har virket i en Aarrække, og efter at man har indhøstet adskillige Erfaringer med Hensyn til Lovens Virkninger, har det vist sig, at Loven ikke er og neppe nogen Sinds vil blive tilfredsstillende; og at man maa antage, at denne Lov kun kan faa en rent midlertidig Karakter, og naar jeg skulde søge at give det, man egentlig indvender imod denne Lov, Udtryk, vil jeg sige, at det er navnlig dette, at ser man Sagen fra de nydendes Side — og fra deres Side skulde man allerførst se Sagen — har Loven jo den store Skavank, at den ikke tilbyder de gamle noget bestemt, men er bygget aldeles paa Skønnet og bygget paa en saadan Maade, at kun Trang giver Adkomst til Understøttelse, altsaa bygget paa Trangs-Understøttelsesprincippet. Det er den ene Side. Den anden Side er denne, at Loven har hos de nydende vakt nogen Bitterhed, idet det jo er — man kan sige — en privilegeret Vælgerklasse i hvis Hænder det er lagt at bestemme Understøttelsens Størrelse, eller om i det hele taget en Mand eller Kvinde kan faa Understøttelse, og dernæst er der dette, at denne Institution er selv økonomisk interesseret i at holde Kravene nede eller uddele Understøttelsen saa lille som muligt. Det er med faa Ord, hvad jeg mener, der er at sige, set fra de nydendes Synspunkt. Vil man dernæst se Sagen fra Skatteydernes Synspunkt, ja, saa vil man finde, at det ikke er underligt, at Loven over for dem kan vække visse Betænkeligheder. Naar man ser paa den stærke Stigning i Alderdomsunderstøttelsen, som er foregaaet i Løbet af de Aar, som ere gaaede, ser man, at i de 6 Aar, for hvilke der foreligger Statistik, er kommet det dobbelte Antal Personer ind under Alderdomsunderstøttelsen, og at ogsaa det Beløb, som aarlig ydes til Alderdomsunderstøttelsen fra Kommunernes og Statens Side, er steget til lige det dobbelte, eller med andre Ord, at Alderdomsunderstøttelsesbeløbet er steget med ca. 30,000 Kr. aarlig. Naar det er Tilfældet, er det jo ikke underligt, at det kan vække en vis Betænkelighed hos Skatteyderne, og at man kan komme til at spørge: Ja, men er det dog alligevel ikke for galt? Hvor vil det ende? Uden at det skal siges, at Arbejderstanden som Helhed misbruger denne Lov, tvært-